25/05/2025

Το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της Κυριακής του Τυφλού

/ Ορθόδοξες Προβολές

Κυριακή του Τυφλού, Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: Ιω. θ’ 1-38 (25-05-2025)

Πρωτότυπο Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Ῥαββί, τίς ἥμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἥμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ’ ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νὺξ ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ὦ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσεν χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὕπαγε νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἑρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἦλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ

οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν; Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι οὗτός ἐστιν· ἄλλοι δὲ ὅτι ὅμοιος αὐτῷ ἐστιν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι ἐγώ εἰμι. Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνεῴχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπέ μοι· ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ καὶ νίψαι· ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος; λέγει· Οὐκ οἶδα. Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τόν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέῳξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω. Ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προφήτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἠρώτησαν αὐτοὺς λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἴδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἴδαμεν, ἢ τίς ἤνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμεῖς οὐκ οἴδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἤδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα, ἐάν τις ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον ὃς ἦν τυφλὸς, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλός ἐστιν. Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Εἰ ἁμαρτωλός ἐστιν οὐκ οἶδα· ἓν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὢν ἄρτι βλέπω. Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· Τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Εἶπον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκούειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; Ἐλοιδόρησαν αὐτὸν καὶ εἶπον· Σὺ εἶ μαθητὴς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί. Ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι Μωϋσεῖ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἴδαμεν πόθεν ἐστίν. Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἴδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέῳξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἴδαμεν δὲ ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ’ ἐάν τις θεοσεβὴς ᾖ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἤνοιξέ τις ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου· εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν. Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω. Ἤκουσεν Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὑρὼν αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Καὶ τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἑώρακας αὐτὸν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ

σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν. Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

Νεοελληνική Απόδοση

Εκείνο τον καιρό, καθώς πήγαινε στο δρόμο του ο Ιησούς, είδε έναν άνθρωπο που είχε γεννηθεί τυφλός. Τον ρώτησαν, λοιπόν, οι μαθητές του: «Διδάσκαλε, ποιος αμάρτησε και γεννήθηκε αυτός τυφλός, ο ίδιος ή οι γονείς του;» Ο Ιησούς απάντησε: «Ούτε αυτός αμάρτησε ούτε οι γονείς του, αλλά γεννήθηκε τυφλός για να φανερωθεί η δύναμη των έργων του Θεού πάνω σ' αυτόν. Όσο διαρκεί η μέρα, πρέπει να εκτελώ τα έργα εκείνου που με έστειλε. Έρχεται η νύχτα, οπότε κανένας δεν μπορεί να εργάζεται. Όσο είμαι σ' αυτόν τον κόσμο, είμαι το φως για τον κόσμο» Όταν τα είπε αυτά ο Ιησούς, έφτυσε κάτω, έφτιαξε πηλό από το φτύμα, άλειψε με τον πηλό τα μάτια του τυφλού και του είπε: «Πήγαινε να νιφτείς στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ», που σημαίνει «απεσταλμένος από το Θεό». Ξεκίνησε, λοιπόν, πήγε και νίφτηκε και όταν γύρισε πίσω έβλεπε. Τότε οι γείτονες κι όσοι τον έβλεπαν προηγουμένως ότι ήταν τυφλός, έλεγαν: «Αυτός δεν είναι ο άνθρωπος που καθόταν εδώ και ζητιάνευε;» Μερικοί έλεγαν: «Αυτός είναι», ενώ άλλοι έλεγαν: «Είναι κάποιος που του μοιάζει». Ο ίδιος έλεγε: «Εγώ είμαι». Τότε τον ρωτούσαν: «Πώς λοιπόν άνοίξαν τα μάτια σου;» Εκείνος απάντησε: «Ένας άνθρωπος που τον λένε Ιησού έκανε πηλό, μου άλειψε τα μάτια μου και μου είπε: πήγαινε στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ και νίψου. Πήγα λοιπόν εκεί, νίφτηκα και βρήκα το φως μου». Τον ρώτησαν, λοιπόν: «Που είναι ο άνθρωπος εκείνος;» «Δεν ξέρω» τους απάντησε. Τον έφεραν τότε στους Φαρισαίους, τον άνθρωπο που ήταν άλλοτε τυφλός. Η μέρα που έφτιαξε ο Ιησούς τον πηλό και του άνοιξε τα μάτια ήταν Σάββατο. Άρχισαν λοιπόν και οι Φαρισαίοι να τον ρωτούν πάλι πώς απέκτησε το φως του. Αυτός τους απάντησε: «Έβαλε πάνω στα μάτια μου πηλό, νίφτηκα και βλέπω». Μερικοί από τους Φαρισαίους έλεγαν: «Αυτός ο άνθρωπος δεν μπορεί να είναι σταλμένος από το Θεό, γιατί δεν τηρεί την αργία του Σαββάτου». Άλλοι όμως έλεγαν: «Πώς μπορεί ένας αμαρτωλός άνθρωπος να κάνει τέτοια σημεία;» Και υπήρχε διχογνωμία ανάμεσά τους. Ρωτούν λοιπόν πάλι τον τυφλό: «Εσύ τι λες γι' αυτόν; Πώς εξηγείς ότι σου άνοιξε τα μάτια;» Κι εκείνος τους απάντησε: «Είναι προφήτης». Οι Ιουδαίοι όμως δεν εννοούσαν να πιστέψουν πως αυτός ήταν τυφλός κι απέκτησε το φως του, ώσπου κάλεσαν τους γονείς του ανθρώπου και τους ρώτησαν: «Αυτός είναι ο γιος σας που λέτε ότι γεννήθηκε τυφλός; Πώς, λοιπόν, τώρα βλέπει;» Οι γονείς του τότε αποκρίθηκαν: «Ξέρουμε πως αυτός είναι ο γιος μας κι ότι γεννήθηκε τυφλός• πώς όμως τώρα βλέπει, δεν το ξέρουμε, ή ποιος του άνοιξε τα μάτια, εμείς δεν το ξέρουμε. Ρωτήστε τον ίδιο• ενήλικος είναι, αυτός μπορεί να μιλήσει για τον εαυτό του». Αυτά είπαν οι γονείς του, από φόβο προς τους Ιουδαίους. Γιατί, οι Ιουδαίοι άρχοντες είχαν συμφωνήσει να αφορίζεται από

τη συναγωγή όποιος παραδεχτεί πως ο Ιησούς είναι ο Μεσσίας. Γι’ αυτό είπαν οι γονείς του, ενήλικος είναι, ρωτήστε τον ίδιο». Κάλεσαν, λοιπόν, για δεύτερη φορά τον άνθρωπο που ήταν τυφλός και του είπαν: «Πες την αλήθεια ενώπιον του Θεού εμείς ξέρουμε ότι ο άνθρωπος αυτός είναι αμαρτωλός». Εκείνος τότε τους απάντησε: «Αν είναι αμαρτωλός, δεν ξέρω• ένα ξέρω: πως, ενώ ήμουν τυφλός τώρα βλέπω». Τον ρώτησαν πάλι: «Τι σου έκανε; Πώς σου άνοιξε τα μάτια;» «Σας το είπα κιόλας» τους αποκρίθηκε, «αλλά δεν πειστήκατε• γιατί θέλετε να το ξανακούσετε; Μήπως θέλετε και εσείς να γίνετε μαθητές του;» Τον περιγέλασαν τότε και του είπαν: «Εσύ είσαι μαθητής εκείνου• εμείς είμαστε μαθητές του Μωυσή. εμείς ξέρουμε πως ο Θεός μίλησε στο Μωυσή, ενώ γι’ αυτόν δεν ξέρουμε την προέλευση του». Τότε απάντησε ο άνθρωπος και τους είπε: «Εδώ είναι το παράξενο πως εσείς δεν ξέρετε από που είναι ο άνθρωπος, κι όμως αυτός μου άνοιξε τα μάτια. Ξέρουμε πως ο Θεός τους αμαρτωλούς δεν τους ακούει, αλλά αν κάποιος σέβεται και κάνει το θέλημα του, αυτόν τον ακούει. Από τότε που έγινε ο κόσμος δεν ακούστηκε ν’ ανοίξει κανείς τα μάτια ενός γεννημένου τυφλού. Αν αυτός δεν ήταν από το Θεό δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτα». «Εσύ είσαι βουτηγμένος στην αμαρτία από τότε που γεννήθηκες», του αποκρίθηκαν, «και κάνεις τον δάσκαλο σ’ εμάς;» Και τον πέταξαν έξω. Ο Ιησούς έμαθε ότι τον πέταξαν έξω και, όταν τον βρήκε, του είπε: «Εσύ πιστεύεις στον Υιό του Θεού;» Εκείνος αποκρίθηκε: «Και ποιος είναι αυτός, Κύριε, για να πιστέψω σ’ αυτόν;» «Μα τον έχεις κιόλας δει», του είπε ο Ιησούς. «Αυτός που μιλάει τώρα μαζί σου, αυτός είναι». «Πιστεύω Κύριε», και τον προσκύνησε.

Σχολιασμός

Μέσα από τα ιερά Ευαγγέλια διαπιστώνουμε ότι ο Χριστός δίδασκε με λόγους, παραβολές και θαύματα. Η συγκεκριμένη ευαγγελική περικοπή αναφέρεται σ’ ένα από τα θαύματα του Ιησού Χριστού το οποίο μας διηγείται ο Ευαγγελιστής Ιωάννης. Η διήγηση περιγράφει το θαύμα της θεραπείας του εκ γενετής τυφλού. Το θαύμα αυτό όπως και τα υπόλοιπα θαύματα του Ιησού Χριστού, αποτελούν «σημεία» παρέμβασης του Θεού στη ζωή των ανθρώπων αλλά και μια παραβολική διδασκαλία με την οποία αποκαλύπτεται η μεσσιανική ιδιότητα του Ιησού Χριστού. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο απεσταλμένος του Θεού Πατέρα, ο σωτήρας του κόσμου.

Βγαίνοντας από το Ναό των Ιεροσολύμων ο Ιησούς Χριστός συνάντησε τον εκ γενετής τυφλό, τον οποίο και θεράπευσε. Η διήγηση διαιρείται σε τρία μέρη. Πρώτον η θεραπεία του τυφλού με θαυματουργικό τρόπο από τον Κύριο, δεύτερον η ανάκριση του ανθρώπου αυτού από τους Φαρισαίους και τέλος η συνάντησή του με τον Ιησού Χριστό.

Ο Κύριος πλησίασε τον άνθρωπο αυτό με δική του πρωτοβουλία αλλά δεν τον θεράπευσε αμέσως. Πρώτα συζήτησε με τους μαθητές του γιατί τον ρώτησαν ποιός ευθυνόταν για την κατάσταση στην οποία βρισκόταν ο άνθρωπος αυτός. Στην αντίληψη των Ιουδαίων υπήρχε η άποψη ότι είναι δυνατόν ο άνθρωπος να τιμωρείται για τις αμαρτίες των προγόνων του. Ο Ιησούς Χριστός όμως τους ξεκαθάρισε ότι δεν είναι υπεύθυνοι για την τύφλωσή του οι γονείς του αλλά ούτε και ο ίδιος. «Ούτε ούτος ήμαρτεν ούτε οι γονείς αυτού, αλλ’ ίνα φανερωθή τα έργα του Θεού εν αυτώ.»

Αφού λοιπόν διαλύει τις αντιλήψεις αυτές των Ιουδαίων ο Ιησούς Χριστός προχωρεί στη θεραπεία του τυφλού όχι με άμεσο τρόπο. Πρώτα έφτυσε στη γη, και με τη λάσπη που δημιουργήθηκε, έχρισε τα μάτια του τυφλού και τον διέταξε να πάει να πλυθεί στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ. Εδώ ο ευαγγελιστής Ιωάννης δεν αναφέρει τυχαία τη λέξη Σιλωάμ. Η λέξη «Σιλωάμ» σήμαινε απεσταλμένος. Παρουσιάζει τον Ιησού Χριστό ως τον απεσταλμένο του Θεού, ως το σταλμένο υπερφυσικό νερό, στο οποίο οι άνθρωποι θα ξαναβρούν το φως τους, όπως και γίνεται με τον εκ γενετής τυφλό.

Εδώ έχουμε και πάλι αναφορά στο νερό κάτι το οποίο γίνεται αρκετές φορές την περίοδο αυτή, μετά την Ανάσταση του Κυρίου. Έχουμε τη συζήτηση του Ιησού Χριστού με τη Σαμαρείτισσα η οποία δεν μπορεί να κατανοήσει τη βαθύτητα των λόγων του Κυρίου όταν της λέει για το «ζωντανό νερό», και έτσι ο Κύριος της λέει «πας ο πίνων εκ του ύδατος τούτου διψήσει πάλιν• ος δ’ αν πίη εκ του ύδατος ου εγώ δώσω αυτώ, ου μη διψήση εις τον αιώνα, αλλά το ύδωρ ο δώσω αυτώ, γενήσεται εν αυτώ πηγή ύδατος αλλομένου εις ζωήν αιώνιον». Ο Ιησούς Χριστός στο σημείο αυτό όπως και στην ευαγγελική περικοπή που εξετάζουμε δίνει συμβολική έννοια στο «ύδωρ το ζών», παραπέμποντας στο Άγιο Πνεύμα, το οποίο επρόκειτο να λάβει η ανθρωπότητα. Στην Παλαιά Διαθήκη ο προφήτης Ιεζεκιήλ, μιλώντας για την κάθαρση του Ισραήλ αναφέρει: «και ράνω εφ’ υμάς ύδωρ καθαρόν, και καθαρισθήσεσθε από πασών των ακαθαρσιών υμών και από πάντων των ειδώλων υμών, και καθαριώ υμάς» (Ιεζ. 36,25). Λέγει δηλαδή ο Θεός μέσα από το στόμα του προφήτη ότι θα μας ραντίσει με καθαρό νερό και θα εξαγνισθούμε από την ακαθαρσία της ειδωλολατρίας. Εξάλλου ο ευαγγελιστής Ιωάννης και σε άλλο σημείο του ευαγγελίου του συμβολίζει το Άγιο Πνεύμα με το νερό: «ο πιστεύων εις εμέ, καθώς είπεν η γραφή, ποταμοί εκ της κοιλίας αυτού ρεύσουσιν ύδατος ζώντος. Τούτο δε είπε περί του Πνεύματος ου έμελλον λαμβάνειν οι πιστεύοντες εις αυτόν» (Ιω. 7, 38-39). Αυτή η πηγή του «ζώντος ύδατος» είναι για την Εκκλησία η ίδια η Πεντηκοστή, κατά την οποία το Άγιο Πνεύμα κατέρχεται και ζωοποιεί τον άνθρωπο.

Η θεραπεία του τυφλού οδήγησε όπως ήταν φυσικό σε απορίες και συζητήσεις ανάμεσα σε αυτούς που τον ήξεραν. Άλλοι εξέφραζαν άρνηση να δεχτούν ότι πράγματι ήταν ο πρώην τυφλός και θεραπεύτηκε και έλεγαν ότι ήταν κάποιος που απλά του έμοιαζε. Για να το ξεκαθαρίσουν και να εξακριβώσουν την αλήθεια ρώτησαν τον ίδιο. Αυτός τότε πιστοποίησε ότι αυτός ήταν και ότι ο Ιησούς τον είχε θεραπεύσει.

Τότε δημιουργήθηκε ένα άλλο πρόβλημα. Ο Ιησούς θεράπευσε τον άνθρωπο αυτό ημέρα Σάββατο και ξέρουμε ότι ο ιουδαϊκός νόμο δεν το επέτρεπε αυτό. Έτσι φέρνουν ξανά τον άνθρωπο αυτό μπροστά στους Φαρισαίους αφού δεν έβρισκαν τον Ιησού. Ρώτησαν ότι και οι προηγούμενοι και πάλι οι άνθρωποι χωρίστηκαν στα δύο. Μερικοί είπαν ότι ο Ιησούς δεν προέρχεται από το Θεό αφού παρέβη την εντολή του Σαββάτου και είναι ασεβής. Άλλη ομάδα όμως απέρριψε αυτή την εκδοχή γιατί δε γίνεται κάποιος που είναι ασεβής να κάνει ένα τέτοιο θαύμα. Έτσι αποφάσισαν να ρωτήσουν τη γνώμη του ανθρώπου τον οποίο θεράπευσε ο Ιησούς. Η απάντηση υπήρξε κατηγορηματική: αυτός που με θεράπευσε είναι προφήτης. Πάλι όμως οι σκληροί Φαρισαίοι δεν πείσθηκαν και φέρνουν τους γονείς του για να

επιβεβαιώσουν ότι αυτός ήταν ο γιος τους και ότι είχε γεννηθεί τυφλός. Έτσι και έγινε, οι άνθρωποι είπαν ότι αυτό ήταν το παιδί τους προς μεγάλη βέβαια απογοήτευση των Φαρισαίων.

Στη συνέχεια έχουμε την αντίδραση του τυφλού αφού οι Φαρισαίοι άρχισαν να ρωτούν και πάλι τα ίδια. Τους είπε συγκεκριμένα και ειρωνικά αν θέλουν και αυτοί να γίνουν μαθητές του και φυσικά αντέδρασαν λέγοντας ότι αυτοί ήταν μαθητές του μεγάλου Μωϋσή και ότι αυτόν τον προφήτη όπως τον χαρακτήρισε δεν τον ήξεραν. Πολύ απλά τους είπε «Εν γαρ τούτω θαυμαστόν εστίν, ότι υμείς ουκ οίδατε πόθεν εστί, και ανέωξέ μου τους οφθαλμούς. Οίδαμεν δε ότι αμαρτωλών ο Θεός ουκ ακούει, αλλ’ εάν τις θεοσεβής η και το θέλημα αυτού ποιή, τούτου ακούει. Εκ του αιώνος ουκ ηκούσθη ότι ηνοιξέ τις οφθαλμούς τυφλού γεγεννημένου. Ει μη ην ούτος παρά Θεού, ουκ ηδύνατο ποιείν ουδέν.» Αν δηλαδή όπως έλεγαν οι ίδιοι, ο Θεός ακούει τους ευσεβείς και αυτός που τον θεράπευσε είχε κάνει ένα τέτοιο θαύμα που όμοιό του μέχρι τώρα δεν είχε γίνει, τότε καμία αμφιβολία δε χωρούσε ότι προερχόταν από το Θεό. Τότε αφού οι Φαρισαίοι δεν μπορούσαν να αντιδράσουν σε μια τόσο τεκμηριωμένη απάντηση τον έδιωξαν.

Ο Ιησούς επιδιώκει και βρίσκει τον θεραπευμένο άνθρωπο και τον ρωτά αν πιστεύει σε Αυτόν και του απαντά ότι τον πιστεύει και τον προσκύνησε.

Σε αντίθεση με τον τυφλό, ο οποίος αδυνατούσε να δει, όμως μπόρεσε να θεραπευθεί και σωματικά και ψυχικά και να ομολογήσει ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός ο Υιός του Θεού, οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι, οι οποίοι είχαν υγιή μάτια του σώματος, παρέμειναν στο σκοτάδι της άρνησης και της πνευματικής τύφλωσης και απέρριψαν τον Ιησού Χριστό. Η βεβαίωση του Ιησού Χριστού ότι, «όταν εν τω κόσμω ω, φως ειμί του κόσμου», αποτελεί την εφαρμογή του μηνύματος του θαύματος και για το σύγχρονο άνθρωπο. Ο Ιησούς Χριστός είναι η πηγή που προσφέρει το «ύδωρ το ζων», το «φως το αληθινό», την αλήθεια και τη ζωή στον κόσμο.

- Φωτογραφία Ραφαήλ Γεωργιάδης